

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 169/2017-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. marca 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Miroslavom Michaličkom, Vajslova 11, Trnava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaniach vedených pod sp. zn. 3 Tos 156/2015 a sp. zn. 3 To 76/2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. novembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa

čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 3 Tos 156/2015 a sp. zn. 3 To 76/2016.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ mal byť rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 29 T 57/2015 z 2. júna 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uznaný vinným zo spáchania zločinu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20, § 221 ods. 1, 2 a 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. g) Trestného zákona. Odvolanie sťažovateľa malo byť na verejnom zasadnutí konanom krajským súdom 8. septembra 2016 odmietnuté.

3. Sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že konajúci súd nesprávne posúdil skutok, za ktorý bol odsúdený *„ako trestný čin podvodu, čím porušil ústavné právo sťažovateľa zakotvené v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a základne právo sťažovateľa... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru“*. Podľa názoru sťažovateľa nebol v jeho veci *«vôbec preukázaný úmysel sťažovateľa uviesť poškodených manželov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] do omylu, v otázke nepravdivého prísľubu poskytnutia úveru, za účelom získania neoprávneného majetkového prospechu, keďže z vykonaných dôkazov – možno bez akýkoľvek pochybností konštatovať, že úloha sťažovateľa spočívala v realizácii prvého kontaktu s klientmi, pričom ostatné záležitosti ohľadne podpisu kúpnej zmluvy, sprostredkovateľských zmlúv a zabezpečenia úkonov smerujúcich k vybaveniu úveru mala na starosti odsúdená... Nemožno vysloviť záver, že by sťažovateľ... celú akciu riadil a že by úmyselne zamlčal poškodeným všetky podstatné skutočnosti smerujúce k prevodu nehnuteľnosti, za účelom obohatenia sa na úkor poškodených, keďže nebol osobne prítomný na Notárskom úrade pri podpise kúpnej zmluvy a Notárskej zápisnice, a žiadne dôkazy nenasvedčujú tomu, že by sa sťažovateľ podieľal na vybavovaní úveru pre poškodených.*

Rovnako pri aplikácii ústavne komfortného výkladu je potrebné prihliadnuť na obvyklú mieru opatrnosti, ktorú možno definovať tak, že nejde o „vedenie do omylu“ v zmysle základnej skutkovej podstaty trestného činu podvodu, ak je možné nepravdivosť tvrdenia na prvý pohľad rozpoznať (podlieha preskúmvaniu klamanou osobou), prípadne

nepravdivosť tvrdenia vôbec nie je spôsobilá vyvolať nesprávnu predstavu subjektu, ktorému je smerovaná...

Máme za to, Okresný súd Žilina spolu s Krajským súdom Žilina pri svojom rozhodovaní rozhodli protizákonne a nesprávne aplikovali na posudzovaný skutok právnu normu, keď svoj záver, o tom, že obvinený je uznaný z trestného činu skutkovej podstaty podvodu dostatočne nepreukázali, čím porušili ústavné právo sťažovateľa zakotvené v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.»

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal vo veci takéto rozhodnutie:

„1. Krajský súd v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tos/156/2015 porušil ústavné právo [REDAKOVANÉ]... zakotvené v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a právo na spravodlivý proces podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť... [REDAKOVANÉ], trovy konania v sume 363,79 eur... na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Miroslava Michaličku... do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.“

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy ustanoví podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov zákon.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

9. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

10. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

11. Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

12. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

13. Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku možno dovolanie podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo

na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

14. Ústavný súd konštatuje, že pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie označených práv v konaní o odvolaní proti rozsudku okresného súdu, ktoré bolo krajským súdom vedené pod sp. zn. 3 To 76/2016 a skončilo vydaním uznesenia č. k. 3 To 76/2016-1214 z 8. septembra 2016 (ústavný súd vzhľadom na podanie sťažnosti pred doručením uvedeného rozhodnutia z dôvodu zachovania lehoty na podanie sťažnosti neprihliadal na nedostatky v náležitostiach sťažnosti pri označení uvedeného rozhodnutia, pozn.), sťažovateľom použitá argumentácia o nesprávnej právnej kvalifikácii skutku, za ktorý bol uznaný vinným zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 a 3 písm. c) Trestného zákona, napĺňa dovolací dôvod ustanovený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Pri takto formulovanej námietke má sťažovateľ právo podať proti napadnutému uzneseniu dovolanie podľa § 368 ods. 2 písm. h) v spojení s § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

15. Ústavou daná právomoc neumožňuje ústavnému súdu nahrádzať rozhodovaciu činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je založená zákonom alebo na základe zákona, t. j. v danom prípade na základe uplatnenia postupu podľa § 368 a nasledujúcich Trestného poriadku. Ústavný súd môže založiť svoju právomoc na konanie až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých sťažovateľovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Aj podľa stabilnej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a Občianskym súdnym poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

16. Vzhľadom na uvedené obstojí záver, že sťažovateľ nevyčerpal mimoriadny opravný prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje a na ktorého použitie bol v zmysle Trestného poriadku oprávnený, čo zakladá neprípustnosť

jeho sťažnosti. Sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, preto zo strany ústavného súdu neprichádza do úvahy ani prípadný postup podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia označených práv uznesením krajského súdu č. k. 3 Tos 156/2015-842 z 3. decembra 2015 je oneskorená. V posudzovanom prípade totiž označené uznesenie vzhľadom na nemožnosť jeho napadnutia sťažnosťou podľa § 185 a nasledujúcich Trestného poriadku nadobudlo právoplatnosť dňom jeho vydania. Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy teda v okolnostiach danej veci začala plynúť 3. decembra 2015, ktorým napadnuté uznesenie nadobudlo právoplatnosť, a v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde skončila 3. februára 2016. Ústavnému súdu však bola sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu č. k. 3 Tos 156/2015-842 z 3. decembra 2015 doručená 8. novembra 2016, teda zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy. Nedodržanie tejto lehoty je pritom dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (III. ÚS 480/2012, III. ÚS 549/2013, I. ÚS 52/2014). Keďže sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, možno konštatovať, že lehota stanovená pre tento druh konania pred ústavným súdom sťažovateľovi bez akýchkoľvek pochybností uplynula skôr, než podal túto sťažnosť.

18. Na základe uvedeného ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť a oneskorenosť. Preto sa ústavný súd bližšie nezaoberal ani argumentáciou sťažovateľa vo vzťahu k porušeniu ním označených práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. marca 2017